

Arrest

nr. 290 891 van 23 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 19 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Zahid Abad, een dorp in het district Mohammad Agha van de Afghaanse provincie Logar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u een student die in de vierde graad zat. Uw ouders wonen op heden nog samen met uw twee jongere broers en drie zussen in het dorp. Uw oudste broer, A.(...) Q.(...), bent u verloren in Iran en sindsdien heeft u niks meer vernomen van hem.

Uw problemen kwamen er zes dagen voor uw vertrek. Uw broer A.(...) Q.(...) was een taxichauffeur en hij besloot om u rijlessen te geven. Op de derde dag, toen jullie na een rijles terugreden naar huis, werden jullie tegengehouden door de taliban. De taliban hielden hun geweer gericht op jullie en zeiden dat jullie een gewonde talib naar een bepaalde plek moesten brengen. Aanvankelijk weigerde uw broer omdat hij vreesde in de problemen te komen met de overheid. De taliban dreigden er echter mee om uw broer dood te schieten waardoor jullie enkel konden doen wat de taliban vroegen. De taliban plaatsten de gewonde talib in de wagen en ze zeiden dat jouw broer moest bellen naar hen indien hij gearriveerd was op de afgesproken plaats. De taliban zouden dan contact nemen met personen die de gewonde talib zouden ophalen vandaar. De taliban noteerden de nummerplaat van uw broer voor hij vertrok. Uw broer reed richting de afgesproken locatie en ter hoogte van Pul-e Kandaro was een controlepost van de overheid. Jullie werden er tegengehouden en ze vroegen de documenten van de wagen aan jullie. Op dat moment zag de soldaat de talib op de achterbank en hij riep naar zijn collega's dat er een talib in de wagen zat. De soldaten haalden jullie uit de auto en ze arresteerden jullie. U en uw broer werden opgesloten in die controlepost en de volgende dag werd u verhoord. U legde uit aan de politie wat precies gebeurd was. Na vier dagen werden u en uw broer vrijgelaten door een tussenkomst van uw vader, ooms en de dorpsouderen. Twee dagen na uw vrijlating belde een lid van de taliban naar uw broer om te zeggen dat u en uw broer voor hun rechtbank moesten verschijnen. Jullie moesten uitleggen hoe het kwam dat hun verwond lid gearresteerd was. Uw broer ging akkoord en zei dat hij zou langskomen om uit te leggen wat gebeurd was. Uw moeder zei toen dat u en uw broer niet mochten gaan omdat jullie problemen konden krijgen. Eén dag later werd uw broer opnieuw opgebeld door een talib. Deze talib zei dat u en uw broer zich sowieso moesten aanmelden in de rechtbank, anders gingen ze jullie niet met rust laten. Uw moeder was erg bang voor jullie en ze nam contact met haar schoonbroer Farhad. Uw moeder zei tegen hem dat het leven van u en uw broer A.(...) Q.(...) in gevaar was. Farhad kwam naar jullie toe en regelde de reis waarna jullie vertrokken.

U verliet Afghanistan op de 20/10/1399 (= 9 januari 2021) en reisde samen met uw broer A.(...) Q.(...) naar Iran waar u hem kwijtraakte. U reisde verder naar België via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Zwitserland. Op 23 juli 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden.

Voor en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden geen documenten neergelegd. Na uw interview op het CGVS maakte uw advocaat via e-mail, op 8 december 2022, taskara's van uw familieleden over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum bij binnenkomst in België, zijnde 20/02/2005. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier), stelt dat op 23/07/2021 u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,45 jaar met een standaarddeviatie van 1,52 jaar. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Daarnaast slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielpprocedure geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven (CGVS, p. 3).

Er werd trouwens vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Mohammad Agha. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw

eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt tot aan uw vertrek naar Europa in Zahid Abad dorp, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, te hebben gewoond (CGVS, p. 5). U legde gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gebrekkige verklaringen af over uw beweerde herkomstregio. Zo is uw kennis met betrekking tot uw regio van herkomst zeer gering en daarnaast zijn uw verklaringen aangaande het dagelijkse leven dat u er had weinig doorleefd.

Zo is het onder meer merkwaardig dat u geen weet hebt welke districten een grens delen met Mohammad Agha. U weet wel dat wanneer u de hoofdweg volgt u uitkomt in Pul-e Alam maar waar u uitkomt als u de andere kant uitgaat op de hoofdweg weet u niet (CGVS, p. 5-6). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) dat Musayi district dichterbij is dan Pul-e Alam, bijgevolg is het volstrekt onlogisch dat u dit niet zou weten.

Verder mag het ook vreemd heten dat u geen enkel idee had wie het districtshoofd van Mohammad Agha was of wie de provinciegouverneur van Logar was. U wist enkel dat het dorpshoofd Dad Mohammad was omdat hij belangrijk was voor het dorp (CGVS, p. 4, 6, 11). Merkwaardig genoeg bleek uit uw verklaringen dat Dad Mohammad, het dorpshoofd, reeds twee jaar overleden was toen u vertrok uit Afghanistan (CGVS, p. 12). Het mag bijgevolg ten stelligste verbazen dat u liet optekenen dat uw dorp onder controle stond van Dad Mohammad toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 6). Het raakt immers kant noch wal dat er geen nieuw dorpshoofd kwam na de dood van Dad Mohammad (CGVS, p. 12). Het dorpshoofd is namelijk een belangrijk persoon binnen de Afgaanse maatschappij. Zo stelt u zelf ook dat hij degene was die tussenkwam als er problemen waren in het dorp (CGVS, p. 6).

Tevens is het erg weinig doorleefd dat u, los van Dad Mohammad zijn dood, geen weet hebt van incidenten die zich recent voor uw vertrek voordeden in de regio (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt wel dat er sprake was van een taliban aanwezigheid in uw regio, zodanig zelfs dat ze hun regels in het dorp oplegden, maar dat het op de hoofdweg de overheid was die de touwtjes in handen had (CGVS, p. 7). Het is echter alom geweten dat de taliban en de overheid niet overeenkwamen en dat dit vaak tot gewapende confrontaties leidde. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u geen weet hebt van incidenten die zich recent voor uw vertrek voordeden in de regio.

Uw verklaring dat het nooit sneeuwde op de plek waar u woonde is ook wel erg frappant. Zo blijkt, na een zeer korte opzoeking, uit beschikbare informatie dat het hevig sneeuwde in Mohammad Agha district (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Daarnaast blijkt ook uit beschikbare informatie dat uw dorp op 2200 meter hoogte ligt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 3). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat het daar nooit gesneeuwd zou hebben op de plek waar u woonde. Deze vaststelling zet nogmaals in de verf dat uw verklaringen aangaande uw beweerde herkomst niet stroken met de realiteit.

Daarnaast is het zeer onlogisch dat u beweert vier jaar naar school geweest te zijn in Afghanistan maar tegelijkertijd niet weet wanneer u schoolvakantie had. U zegt dat het meestal in de ramadan was. Dit antwoord van u houdt echter geen steek aangezien de ramadan elk jaar op een ander moment valt.

Uw jonge leeftijd biedt geen verschoning voor uw gebrekkige kennis aangezien u aanzienlijk ouder bent dat u zich voordeed (zie supra).

Volledigheidshalve is het ook merkwaardig dat u slechts vier jaar naar school bent geweest. U was nochtans zeventien jaar oud ten tijde van uw vertrek en u verklaarde gestopt te zijn met school omwille van uw problemen (CGVS, p. 7). Het is echter weinig aannemelijk dat u pas vanaf uw dertien jaar naar school begon te gaan. Dit zou immers betekenen dat u dertien jaar lang, los van de boomgaard irrigeren, niks anders deed in Afghanistan (CGVS, p. 8).

Voorts mag het de nodige verbazing wekken dat u stelt dat uw drie ooms langs vaderszijde belangrijk zijn voor u in Afghanistan. Zo beweert u dat ze in Logar wonen, waarvan twee in uw dorp, maar tegelijkertijd weet u niet wat ze van werk doen. U denkt landbouwer omdat de meeste mensen in uw regio landbouwers waren (CGVS, p. 10). Het hoeft geen betoog dat deze verklaring weerom weinig doorleefd is. Er kan immers verwacht worden dat u zeker zou weten wat uw ooms langs vaderszijde, wie belangrijk zijn voor u en in het dorp wonen, deden van werk.

Uw verklaring aangaande het kenteken van uw broer zijn wagen ligt ook niet in lijn met de beschikbare informatie. Zo stelt u dat op uw broer zijn kenteken staat dat de wagen van Kaboel is. Gevraagd hoe dit komt vertelt u dat wagens in Afghanistan een kenteken hebben van Kaboel, Nangarhar of Kandahar. U wordt gevraagd of er geen kentekens van Logar zelf zijn. U stelt echter dat dit niet het geval is (CGVS, p. 15). Uit beschikbare informatie blijkt dat, in tegenstelling tot wat u beweert, dat iedere provincie zijn eigen lettercode heeft om aan te geven waar de wagen geregistreerd is (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4). Dit is eveneens een merkwaardige vaststelling aangezien u beweert gans uw leven in Logar gewoond te hebben (CGVS, p. 6). Hierdoor zou u zeker en vast wel eens andere kentekens gezien hebben, in casu quod non.

Voorgaande vaststellingen zorgen ervoor dat het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan het gegeven dat u tot aan uw vertrek in Mohammad Agha district gewoond zou hebben (CGVS, p. 5). Deze conclusie zorgt er tegelijkertijd voor dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de feiten die er zich voorgedaan zouden hebben. De door u beweerde problemen zijn immers onlosmakelijk verbonden met uw plaats van herkomst.

De taskara's van uw familieleden die na het interview overgemaakt werden aan het CGVS zijn niet bij machte om bovenstaande conclusie om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Zo betreffen het slechts fotokopieën waarvan de bewijswaarde relatief is. Het is bovendien niet zo omdat uw familieleden taskara's hebben die aantonen dat ze van Logar afkomstig zijn dat dit volstaat om aan te tonen dat u ook daar gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Los van bovenstaande conclusie zijn er nog verschillende elementen die de ongeloofwaardigheid van uw relaas in de verf zetten. Zo mag het vreemd heten dat u op het CGVS verklaarde dat u samen met uw broer A.(...) Q.(...) vertrokken bent uit Afghanistan, hem verloren bent in Iran en sindsdien niks meer vernomen hebt van hem (CGVS, p. 12-14, 19). U liet immers meermaals bij DVZ optekenen dat uw broer A.(...) Q.(...) in het dorp woonde (Administratief dossier – Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, Familie; Verklaring DVZ, 17). Zelfs tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS liet u optekenen dat hij momenteel in Logar woont bij uw ouders. Deze verklaring van u valt echter niet te rijmen met uw latere verklaring op het CGVS. Dat u hierover niet consistent bent doorheen uw asielprocedure is weinig ernstig.

Verder stelt het CGVS ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban gesteld zouden hebben. Zo is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban één van hun gewonde leden in de wagen zouden zetten bij twee totaal onbekenden (CGVS, p. 12-14). Dit gedrag van de taliban valt niet te rijmen met het gegeven dat de taliban heel wat macht, en vermoedelijk ook steun, hadden in uw regio. Zo waren het de taliban die de regels oplegden in uw dorp en veel dorpingen steunden de taliban (CGVS, p. 7, 20). Bijgevolg kan verwacht worden dat de taliban de hulp van sympathisanten of andere taliban zouden inschakelen om de gewonde talib te vervoeren.

Voorts is het onduidelijk hoe jullie überhaupt een gewonde talib naar het ziekenhuis konden brengen zonder dat deze gearresteerd zou worden (CGVS, p. 12-14). In het ziekenhuis zouden zeker en vast vragen gesteld worden indien jullie daar toekomen met een persoon die geschoten is in zijn been (CGVS, p. 12-14, 16).

Bij het voorgaande dient trouwens aangestipt te worden dat het wel erg vreemd is dat u aanvankelijk verklaarde dat de gewonde talib naar het ziekenhuis gebracht moest worden (CGVS, p. 12-14). Later wist u namelijk niet naar welke plaats deze talib gebracht moest worden, het was niet naar een kliniek (CGVS, p. 16). Het is niet enkel merkwaardig dat u het ene moment verklaart dat hij naar het ziekenhuis gebracht moest worden, het is tevens erg onlogisch dat u helemaal niet wist naar welke plek deze persoon gebracht moest worden. Dit omdat u die plek niet kent (CGVS, p. 16). U beweert nochtans dat u ook in de auto zat toen uw broer de opdracht kreeg om deze persoon naar een plek te brengen. Bijgevolg kan verwacht worden dat u de naam van deze plek wel onthouden zou hebben, in casu quod non. Voorgaande vaststellingen zetten nogmaals in de verf dat uw relaas weinig geloofwaardig is.

Daarenboven mag het de nodige verbazing wekken dat de taliban besloten om tweemaal te bellen naar uw broer, dit met de vraag om jullie te vertonen in hun rechtbank omdat jullie de gewonde talib lieten arresteren (CGVS, p. 12-14, 17). Doordat de taliban besloten om telefonisch contact met uw broer op te nemen kregen jullie de kans om te ontsnappen van hen, een kans die jullie benut hebben. Het zou nochtans veel logischer geweest zijn mochten de taliban u en uw broer komen halen zijn in het dorp. Zo blijkt dat uw vader zijn verre neef lid was van de taliban en dus de mogelijkheid had om uw adres door te geven aan hen (CGVS, p. 18). Daarnaast hadden de taliban ook zeker en vast de mogelijkheid om jullie te komen halen aangezien uw dorp onder controle van de taliban stond en heel wat dorpelingen bij de taliban zaten (CGVS, p. 7, 20).

Dat de verre neef van uw vader bij de taliban zou zitten is trouwens een blote bewering. De foto die u toonde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS om aan te tonen dat hij bij de taliban zou zitten is nietszeggend. Zo kon dit op basis van de getoonde foto niet vastgesteld te worden aangezien het gewoon een foto was van een man die zelfs niet gewapend was (CGVS, p. 19). Dit kan namelijk een foto van eender wie zijn. Het is trouwens enigszins merkwaardig waarom u een foto van een verre neef van uw vader die bij de taliban zit op uw gsm zou hebben. Zelfs indien uw verre neef bij de taliban zou zitten, dan nog maakt u daarmee geen vrees aannemelijk. Zo kan er namelijk geen geloof gehecht worden aan uw relaas.

Waar uw advocaat verwijst naar het gegeven dat u vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan op basis van verwestering dient gesteld te worden dat u dit niet in concreto aantoonst (CGVS, p. 20-21). Zo heeft u maar liefst zeventien jaar in Afghanistan gewoond en dit in een dorp waar de taliban de plak zwaaiden. Daarenboven bent u op heden nog een praktiserend moslim (CGVS, p. 7). Bijgevolg weet het niet te overtuigen dat anderhalf jaar in België u dermate beïnvloed zou hebben waardoor u zich zelfs niet meer zou kunnen schikken naar de in Afghanistan geldende regels.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een VIB ingediend hebt te Oostenrijk (Administratief dossier – Dublin; Verklaringen DVZ, 22-25). De vaststelling dat u dit probeert te verbergen tijdens uw asielprocedure is weerom een indicatie dat u er niet voor terugdeinst om leugenachtige verklaringen af te leggen. Er wordt tevens verwacht dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt en er de procedure doorloopt. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u geen zicht biedt op uw herkomst doet reeds op fundamentele wijze afbreuk aan de door u ingeroepen vrees. Daarnaast laten de vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten werden reeds besproken en zijn bijgevolg niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen (zie supra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen

gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 (“VLUCHTELINGENCONVENTIE”)

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”.

Verzoeker legt op 1 maart 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft bewijzen van de Nederlandse les, een *“inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal schooljaar 2022-2023”*, een tewerkstellingsattest en een attest van de teamleider.

Verweerder legt op 11 april 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het gaat om een bundel algemene landeninformatie.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum bij binnenkomst in België, zijnde 20/02/2005. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier), stelt dat op 23/07/2021 u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,45 jaar met een standaarddeviatie van 1,52 jaar. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Daarnaast slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielprocedure geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven (CGVS, p. 3).

Er werd trouwens vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Mohammad Agha. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten

dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt tot aan uw vertrek naar Europa in Zahid Abad dorp, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, te hebben gewoond (CGVS, p. 5). U legde gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gebrekkige verklaringen af over uw beweerde herkomstregio. Zo is uw kennis met betrekking tot uw regio van herkomst zeer gering en daarnaast zijn uw verklaringen aangaande het dagelijkse leven dat u er had weinig doorleefd.

Zo is het onder meer merkwaardig dat u geen weet hebt welke districten een grens delen met Mohammad Agha. U weet wel dat wanneer u de hoofdweg volgt u uitkomt in Pul-e Alam maar waar u uitkomt als u de andere kant uitgaat op de hoofdweg weet u niet (CGVS, p. 5-6). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) dat Musayi district dichterbij is dan Pul-e Alam, bijgevolg is het volstrekt onlogisch dat u dit niet zou weten.

Verder mag het ook vreemd heten dat u geen enkel idee had wie het districtshoofd van Mohammad Agha was of wie de provinciegouverneur van Logar was. U wist enkel dat het dorpshef Dad Mohammad was omdat hij belangrijk was voor het dorp (CGVS, p. 4, 6, 11). Merkwaardig genoeg bleek uit uw verklaringen dat Dad Mohammad, het dorpshef, reeds twee jaar overleden was toen u vertrok uit Afghanistan (CGVS, p. 12). Het mag bijgevolg ten stelligste verbazen dat u liet optekenen dat uw dorp onder controle stond van Dad Mohammad toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 6). Het raakt immers kant noch wal dat er geen nieuw dorpshef kwam na de dood van Dad Mohammad (CGVS, p. 12). Het dorpshef is namelijk een belangrijk persoon binnen de Afghaanse maatschappij. Zo stelt u zelf ook dat hij degene was die tussenkwam als er problemen waren in het dorp (CGVS, p. 6).

Tevens is het erg weinig doorleefd dat u, los van Dad Mohammad zijn dood, geen weet hebt van incidenten die zich recent voor uw vertrek voordeden in de regio (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt wel dat er sprake was van een taliban aanwezigheid in uw regio, zodanig zelfs dat ze hun regels in het dorp oplegden, maar dat het op de hoofdweg de overheid was die de touwtjes in handen had (CGVS, p. 7). Het is echter alom geweten dat de taliban en de overheid niet overeenkwamen en dat dit vaak tot gewapende confrontaties leidde. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u geen weet hebt van incidenten die zich recent voor uw vertrek voordeden in de regio.

Uw verklaring dat het nooit sneeuwde op de plek waar u woonde is ook wel erg frappant. Zo blijkt, na een zeer korte opzoeking, uit beschikbare informatie dat het hevig sneeuwde in Mohammad Agha district (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Daarnaast blijkt ook uit beschikbare informatie dat uw dorp op 2200 meter hoogte ligt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 3). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat het daar nooit gesneeuwd zou hebben op de plek waar u woonde. Deze vaststelling zet nogmaals in de verf dat uw verklaringen aangaande uw beweerde herkomst niet stroken met de realiteit.

Daarnaast is het zeer onlogisch dat u beweert vier jaar naar school geweest te zijn in Afghanistan maar tegelijkertijd niet weet wanneer u schoolvakantie had. U zegt dat het meestal in de ramadan was. Dit antwoord van u houdt echter geen steek aangezien de ramadan elk jaar op een ander moment valt.

Uw jonge leeftijd biedt geen verschoning voor uw gebrekkige kennis aangezien u aanzienlijk ouder bent dat u zich voordeed (zie supra).

Volledigheidshalve is het ook merkwaardig dat u slechts vier jaar naar school bent geweest. U was nochtans zeventien jaar oud ten tijde van uw vertrek en u verklaarde gestopt te zijn met school omwille van uw problemen (CGVS, p. 7). Het is echter weinig aannemelijk dat u pas vanaf uw dertien jaar naar school begon te gaan. Dit zou immers betekenen dat u dertien jaar lang, los van de boomgaard irrigeren, niks anders deed in Afghanistan (CGVS, p. 8).

Voorts mag het de nodige verbazing wekken dat u stelt dat uw drie ooms langs vaderszijde belangrijk zijn voor u in Afghanistan. Zo beweert u dat ze in Logar wonen, waarvan twee in uw dorp, maar tegelijkertijd weet u niet wat ze van werk doen. U denkt landbouwer omdat de meeste mensen in uw regio landbouwers waren (CGVS, p. 10). Het hoeft geen betoog dat deze verklaring weerom weinig doorleefd is. Er kan

immers verwacht worden dat u zeker zou weten wat uw ooms langs vaderszijde, wie belangrijk zijn voor u en in het dorp wonen, deden van werk.

Uw verklaring aangaande het kenteken van uw broer zijn wagen ligt ook niet in lijn met de beschikbare informatie. Zo stelt u dat op uw broer zijn kenteken staat dat de wagen van Kaboel is. Gevraagd hoe dit komt vertelt u dat wagens in Afghanistan een kenteken hebben van Kaboel, Nangarhar of Kandahar. U wordt gevraagd of er geen kentekens van Logar zelf zijn. U stelt echter dat dit niet het geval is (CGVS, p. 15). Uit beschikbare informatie blijkt dat, in tegenstelling tot wat u beweert, dat iedere provincie zijn eigen lettercode heeft om aan te geven waar de wagen geregistreerd is (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4). Dit is eveneens een merkwaardige vaststelling aangezien u beweert gans uw leven in Logar gewoond te hebben (CGVS, p. 6). Hierdoor zou u zeker en vast wel eens andere kentekens gezien hebben, in casu quod non.

Voorgaande vaststellingen zorgen ervoor dat het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan het gegeven dat u tot aan uw vertrek in Mohammad Agha district gewoond zou hebben (CGVS, p. 5). Deze conclusie zorgt er tegelijkertijd voor dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de feiten die er zich voorgedaan zouden hebben. De door u beweerde problemen zijn immers onlosmakelijk verbonden met uw plaats van herkomst.

De taskara's van uw familieleden die na het interview overgemaakt werden aan het CGVS zijn niet bij machte om bovenstaande conclusie om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Zo betreffen het slechts fotokopieën waarvan de bewijswaarde relatief is. Het is bovendien niet zo omdat uw familieleden taskara's hebben die aantonen dat ze van Logar afkomstig zijn dat dit volstaat om aan te tonen dat u ook daar gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Los van bovenstaande conclusie zijn er nog verschillende elementen die de ongeloofwaardigheid van uw relaas in de verf zetten. Zo mag het vreemd heten dat u op het CGVS verklaarde dat u samen met uw broer A.(...) Q.(...) vertrokken bent uit Afghanistan, hem verloren bent in Iran en sindsdien niks meer vernomen hebt van hem (CGVS, p. 12-14, 19). U liet immers meermaals bij DVZ optekenen dat uw broer A.(...) Q.(...) in het dorp woonde (Administratief dossier – Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, Familie; Verklaring DVZ, 17). Zelfs tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS liet u optekenen dat hij momenteel in Logar woont bij uw ouders. Deze verklaring van u valt echter niet te rijmen met uw latere verklaring op het CGVS. Dat u hierover niet consistent bent doorheen uw asielprocedure is weinig ernstig.

(...)

Voorts is het onduidelijk hoe jullie überhaupt een gewonde talib naar het ziekenhuis konden brengen zonder dat deze gearresteerd zou worden (CGVS, p. 12-14). In het ziekenhuis zouden zeker en vast vragen gesteld worden indien jullie daar toekomen met een persoon die geschoten is in zijn been (CGVS, p. 12-14, 16).

Bij het voorgaande dient trouwens aangestipt te worden dat het wel erg vreemd is dat u aanvankelijk verklaarde dat de gewonde talib naar het ziekenhuis gebracht moest worden (CGVS, p. 12-14). Later wist u namelijk niet naar welke plaats deze talib gebracht moest worden, het was niet naar een kliniek (CGVS, p. 16). Het is niet enkel merkwaardig dat u het ene moment verklaart dat hij naar het ziekenhuis gebracht moest worden, het is tevens erg onlogisch dat u helemaal niet wist naar welke plek deze persoon gebracht moest worden. Dit omdat u die plek niet kent (CGVS, p. 16). U beweert nochtans dat u ook in de auto zat toen uw broer de opdracht kreeg om deze persoon naar een plek te brengen. Bijgevolg kan verwacht worden dat u de naam van deze plek wel onthouden zou hebben, in casu quod non. Voorgaande vaststellingen zetten nogmaals in de verf dat uw relaas weinig geloofwaardig is.

Daarenboven mag het de nodige verbazing wekken dat de taliban besloten om tweemaal te bellen naar uw broer, dit met de vraag om jullie te vertonen in hun rechtbank omdat jullie de gewonde talib lieten arresteren (CGVS, p. 12-14, 17). Doordat de taliban besloten om telefonisch contact met uw broer op te nemen kregen jullie de kans om te ontsnappen van hen, een kans die jullie benut hebben. Het zou nochtans veel logischer geweest zijn mochten de taliban u en uw broer komen halen zijn in het dorp. Zo blijkt dat uw vader zijn verre neef lid was van de taliban en dus de mogelijkheid had om uw adres door te geven aan hen (CGVS, p. 18). Daarnaast hadden de taliban ook zeker en vast de mogelijkheid om jullie te komen halen aangezien uw dorp onder controle van de taliban stond en heel wat dorpelingen bij de taliban zaten (CGVS, p. 7, 20).

Dat de verre neef van uw vader bij de taliban zou zitten is trouwens een blote bewering. De foto die u toonde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS om aan te tonen dat hij bij de taliban zou zitten is nietszeggend. Zo kon dit op basis van de getoonde foto niet vastgesteld te worden aangezien het gewoon een foto was van een man die zelfs niet gewapend was (CGVS, p. 19). Dit kan namelijk een foto van eender wie zijn. Het is trouwens enigszins merkwaardig waarom u een foto van een verre neef van uw vader die bij de taliban zit op uw gsm zou hebben. Zelfs indien uw verre neef bij de taliban zou zitten, dan nog maakt u daarmee geen vrees aannemelijk. Zo kan er namelijk geen geloof gehecht worden aan uw relaas.

Waar uw advocaat verwijst naar het gegeven dat u vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan op basis van verwestering dient gesteld te worden dat u dit niet in concreto aantoont (CGVS, p. 20-21). Zo heeft u maar liefst zeventien jaar in Afghanistan gewoond en dit in een dorp waar de taliban de plak zwaaiden. Daarenboven bent u op heden nog een praktiserend moslim (CGVS, p. 7). Bijgevolg weet het niet te overtuigen dat anderhalf jaar in België u dermate beïnvloed zou hebben waardoor u zich zelfs niet meer zou kunnen schikken naar de in Afghanistan geldende regels."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt blijkt dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Waar verzoeker ter verschoning aanvoert dat hij nog zeer jong was ten tijde van het vertrek, stelt de Raad vast dat blijkens de beslissing die hem werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier), dat verzoeker op 23 juli 2021 ouder is dan achttien jaar, vermoedelijk 20,45 jaar met een standaarddeviatie van 1,52 jaar, waardoor moet worden aangenomen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan op 9 januari 2021 ongeveer minimum achttien jaar was.

Het louter wijzen op zijn jeugdige leeftijd volstaat niet om de pertinente motieven onderuit te halen en kan bezwaarlijk aanzien worden als een dienstig verweer tegen de concrete motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen op welke manier zijn leeftijd een ander licht op de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen werpen. Hij was namelijk niet dermate jong dat hij ten tijde van de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan situeren nog niet tot de jaren des onderscheids was gekomen.

Bijgevolg kan, in weerwil wat verzoeker voorhoudt, wel van iemand van die leeftijd worden verwacht dat hij duidelijke verklaringen kan afleggen over de naam van het districtshoofd en van de provinciegouverneur alsook over de incidenten die zich in de regio hebben voorgedaan.

Verzoeker tracht zijn beperkte kennis omtrent zijn herkomstregio ook te verschonen door te wijzen op het feit dat hij slechts beperkt onderwijs heeft gekregen en hij een zeer beperkte bezigheid had in Afghanistan, zijnde werken in de boomgaard.

Verzoeker toont niet aan dat een beperkte scholing en werken in de boomgaard de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon met een beperkte scholing kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld.

Bovendien betreft het niet louter schoolse kennis, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over de districten die grenzen aan de plaats van herkomst, het districtshoofd, het actuele dorpshoofd, incidenten in de regio en de sneeuwval in zijn regio. Bovendien stelde verzoeker zelf dat hij

naar de moskee ging, dat hij de laatste jaren voor zijn vertrek naar school ging en dat zijn vader hielp in de boomgaard (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 9), waardoor verzoeker niet kan voorhouden een dermate geïsoleerd bestaan te hebben geleid dat hij verstoken is gebleven van kennis die inherent is aan het dagelijks en maatschappelijk leven in zijn regio van herkomst.

De vaststelling dat verzoeker hierover beperkte verklaringen aflegt is niet in overeenstemming met het profiel van een persoon die daadwerkelijk jarenlang in de beweerde regio van herkomst heeft verbleven.

Wat betreft de sneeuwval in verzoekers regio stelt verzoeker te hebben aangegeven dat het wel sneeuwde in de bergen rondom zijn plaats van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker duidelijk te kennen gaf dat het in zijn plaats van herkomst nooit heeft gesneeuwd, maar er wel sneeuw viel in de bergen (Notities van het persoonlijk onderhoud, vraag 143).

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat het hevig sneeuwde in Mohammad Agha district waarin verzoekers dorp gelegen is en dat verzoekers dorp op 2200 meter hoogte ligt. Hieruit blijkt dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat het ook in verzoekers dorp wel eens sneeuwde. Verzoekers verklaring dat het nooit gesneeuwd zou hebben in zijn dorp is dan ook niet aannemelijk. Met de bewering dat het enkel ging om sneeuwval in zijn district en niet over sneeuwval in zijn dorp, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Het argument dat zijn werk in de boomgaard, hetgeen zijn vader heel belangrijk vond, verzoeker in de weg zou hebben gestaan om informatie te kunnen geven over de kentekenplaat op de auto van zijn broer, kan niet worden gevolgd. Verzoeker toont niet aan op welke wijze dat zijn werk in de boomgaard enige hinderpaal zou zijn ter verschoning van het ontbreken van dergelijke kennis.

Verzoeker verklaarde overigens zelf dat op het kenteken van de wagen van zijn broer staat dat de wagen van Kabul is en dat dat wagens in Afghanistan een kenteken hebben van Kabul, Nangarhar of Kandahar. Verzoeker ontkende zelfs dat er kentekenplaten zijn die Logar erop vermelden. Uit de in het administratief dossier aanwezige informatie blijkt dat, dat iedere provincie zijn eigen lettercode heeft om aan te geven waar de wagen geregistreerd is, waardoor dit evenzeer het geval zal zijn met wagens ingeschreven in de provincie Logar. Van iemand die beweert zijn hele leven in Logar te hebben gewoond en bijgevolg in het dagelijkse leven zeker kentekens moet hebben gezien van wagens die ingeschreven zijn in Logar, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker hier geen kennis van zou hebben.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zich niet heeft tegengesproken met betrekking tot het werk van zijn oom gaat hij volstrekt voorbij aan de concrete motivering desbetreffend. Hieruit blijkt dat verzoekers antwoorden dienaangaande weinig doorleefd zijn. De Raad treedt de commissaris generaal in deze bij dat van verzoeker die beweert dat zijn ooms in Logar wonen, waarvan er twee in zijn eigen dorp en die belangrijk voor hem zijn, kan worden verwacht zeker te weten welk werk zij hebben.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn medewerking heeft verleend en de taskara's van zijn familieleden heeft overgemaakt en dat niet van hem kan worden verwacht dat hij de originele taskara's zou bezitten, gaat hij opnieuw voorbij aan de pertinente vaststelling dat dergelijke taskara's niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker ook daar gewoond heeft en dit tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker werpt hier geen ander licht op.

Het argument dat de taliban voldoende macht en invloed in de regio heeft om hun dreigementen kracht bij te zetten zonder dat zij iemand naar verzoekers woning dienden te sturen, werpt verzoeker geen ander licht op het gegeven dat de taliban verzoeker en zijn broer de kans gaven om te ontsnappen, hetgeen niet aannemelijk is indien zij verzoeker en zijn broer daadwerkelijk in hun vizier zouden hebben en het op hen zouden hebben gemunt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift de bewijswaarde van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken in twijfel trekt, dient opgemerkt te worden dat hij niet verder komt dan het uiten van algemene kritiek hierop zonder hierbij concrete elementen aan te halen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de vaststellingen van de bestreden beslissing onder meer gesteund zijn op zijn verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd en dit meer bepaald in *“Administratief dossier – Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, Familie; Verklaring DVZ, 17”*. Waar verzoeker stelt dat zijn handtekening niet aangebracht werd op de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geheel niet gesteund is op de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wel op zijn verklaringen zoals opgetekend in de

“Verklaring DVZ”, waarin verzoekers handtekening wel degelijk staat. Overigens kan met één blik op de vragenlijst meteen worden opgemerkt dat verzoekers handtekening ook hierop werd vermeld.

Waar verzoeker verder stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of raadsman, hij volledig op zichzelf aangewezen was en de taal niet spreekt en dat hij volledig afhankelijk was van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat er het interview in het Pashtou-Engels verliep. Het Pashtou is de taal waarvan verzoeker uitdrukkelijk heeft aangegeven deze voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring betreffende procedure).

Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, moeten op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Hoe dan ook toont verzoeker *niet in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarenboven betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid, inzake de verblijfplaats van zijn broer, een kernelement van zijn relaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker dit element te allen tijde correct en eenduidig kan weergeven. Het algemene betoog dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken vragen werden gesteld en dat hij hierop naar best vermogen heeft geantwoord, maar dat hij kort op deze vragen diende te antwoorden en hem duidelijk werd gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook niet volstaan ter verklaring van de tegenstrijdigheid. De verklaring geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze opgetekende verklaringen wel een getrouwe weergave zijn van wat hij heeft gezegd, nu er geen advocaat bij aanwezig was en hij de taal niet spreekt, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn. Zijn verklaringen werden aan hem voorgelezen in het Pashtou en hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen (zie verklaring DVZ 4 november 2021). Daarenboven blijkt dat verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal geen opmerkingen formuleerde inzake het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel gaf hij er expliciet aan dat hij, weliswaar kort, alle essentiële elementen heeft weergegeven waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende en stelde hij ook de tolk bij de DVZ goed te hebben begrepen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Dat verzoeker, na te zijn geconfronteerd met de negatieve bestreden beslissing, hierop terugkomt en laat uitschijnen dat zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken allerlei problemen zouden hebben voorgedaan waardoor zijn verklaringen aldaar bewijswaarde en geldingskracht ontberen, is derhalve niet ernstig.

Waar verzoeker benadrukt dat hij samen met zijn broer is vertrokken uit Afghanistan, kiest hij slechts voor één versie van zijn verklaringen, hetgeen uiteraard de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

In het verzoekschrift gaat verzoeker in op zijn toekomstgerichte vrees omwille van het gegeven dat hij verwesterd is geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa en geenszins vertrouwd is met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met het profiel van verzoekende partij en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25

e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige

overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Door louter erop te wijzen dat hij een zeer beperkte bezigheid had in Afghanistan, namelijk het werk in de boomgaard en weinig contacten had in de regio, en thans westerse gedragingen heeft, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker deelnam aan het maatschappelijke leven in zijn regio, waardoor hij niet kan aantonen dat hij door zijn jarenlange afwezigheid geen ervaring of kennis meer heeft over hoe hij zich dient te gedragen. Bovendien verklaarde verzoeker dat de taliban aanwezig was in zijn dorp, regels oplegde en het dorp onder controle had (Notities van het persoonlijk onderhoud, vragen, 55 en 56), waardoor verzoeker rechtstreeks geconfronteerd is geweest met de regels en standpunten van de taliban.

Waar ter terechtzitting een aanvullende nota wordt neergelegd met documenten betreffende zijn werk en scholing, wordt vastgesteld dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

De Raad wijst erop dat blijkens de beslissing die hem werd betekend door de Dienst Voogdij dat verzoeker op 23 juli 2021 ouder is dan achttien jaar, vermoedelijk 20,45 jaar met een standaarddeviatie van 1,52 jaar, waardoor moet worden aangenomen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan op 9 januari 2021 minimum achttien jaar was. In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker, middels de opgave van een geboortedatum van 1 januari 2002, zelfs te kennen dat hij bij vertrek uit Afghanistan in januari 2021 negentien jaar oud was en bijgevolg al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft gehad met zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), dat hij naar de moskee ging, dat hij naar school ging en hielp in de boomgaard (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 8). Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in het Westen, zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er een tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

In zoverre verzoeker verwijst naar het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, toont verzoeker dit ook niet aan.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst. Aangezien zoals hoger werd vastgesteld verzoeker in gebreke blijft zijn herkomst aan te tonen, alsook de plaatsen waar hij tot aan zijn vertrek in Afghanistan verbleven heeft, laat hij ook na deze concrete elementen aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF